

över dem och den uppmärksamhet, de väckte. Så t. ex. hade hertiginnan en tid karesserat Augusta och Eva, grevinnorna Löwenhielm och Ribbing, som båda smickrade sig med att vara hennes vänner. De trodde sig särskilt utpekade som sådana, men döm om deras känslor, när hertiginnan en vacker dag förklarade, att vid hovet kan man *låtsas* ha många vänner, ehuru man blott har *en enda*. De andra önskade hon lycka, och nu gällde att utgrunda, vilken som var *den enda* — en hård nöt att knäcka och första steget till en fiendskap, som snart utbröt i full låga genom en åtgärd av kungen. Denne ersatte nämligen sin dittills varande bordsdam Eva Ribbing, född Löwen, med den till hovet anlända grevinnan Sophie Mejerfelt. Augusta fick däremot behålla sin plats vid kungens vänstra sida, och händelsen blev förevigad i ett epigram av Malin Strokirch.

En annan gång läste man i *Gazette de France* om en engelska med ett 7 tum långt horn på huvudet, som lyckligt opererats bort. Ekeblad gjorde reflexioner över den tröst, som männen skulle känna, om damerna bure horn. Då störtade sig plötsligt hertiginnan i Augustas famn och utropade patetiskt med armarna kring hennes hals: "Ack, min Gud, kära vän, vad bleve det väl av mig, om också kvinnorna finge horn!" Alla sågo generade ut, mest Augusta som blev svarslös, ehuru hennes förbindelse med prins Carl var stadd på retur. Hertiginnan skriver, att hon ej kände någon särskild dragning till "vännen", och att hertigen nu i nåder gjort henne själv till sin förtrogna. "Det är ju intet sunt förnuft i att vara sin mans förtrogna i vad som rör hans

kärleksintriger, men så är det emellertid." Han bekände kort i det han yppade en för henne så bekant hemlighet som hans och Augustas kärlek, men nu hade den — påstod han — "helt och hållet gått över", vilket gemålen borde förstå av hans sätt att tala om den. Efter bekännelsen uttryckte hertiginnan sin beundran för rivalen och "hennes aktningsvärda karaktär".

Animositeten mellan Eva Löwen och inkräftaren av hennes plats vid bordet, Louise Sparre-Meijerfelt, slår ut i full låga, när kungen i en balett, som dansas på hovet, ger den förra unge Axel Fersen till kavaljer, emedan han vet, att kammarherren baron Gustaf Maclean är hennes älskare. Denne dansar vis-à-vis och får grevinnan Meijerfelt till dam, och det var en syn för gudar, hur de båda kvinnliga storheterna betraktade varandra, när de möttes. Den förtvivlade Eva vände den triumferande Louise ryggen, och när de i turerna tvungos att räcka varandra händerna, föreföll handceremonien som om de bränt sig på glödande kol. Det var en munter scen, som roade alla, inte minst Ekeblad.

Han häpnar över det ungdomsregemente, som mer och mer gör sig gällande. Ironiskt kallar han fenomenet en välsignelse. Han anmärker, att de unga göra en snabb karriär, men — säger han — "jag beklagar dem, ty de åldras hastigt, i förtid, och alldenstund ej något återstår att önska sig, kommer deras ålderdom att bli mycket lång". Också de "skola lära sig tänka", men senare än andra, tror han.

Ekeblad förtäljer om en pjäs, som två av pagerna komponerat — och pagerna representera i främsta rum-